50 c.

Poezya 4707. br.

BEATOS MANES
VIRI
Nobilissimi, Amplissimi atq; Gravissimi
DN. FRIDERICI RENFTELII,
ILLUSTRIS ILLIUS
Illustrissimi atq; Excellentissimi DOMINI,
DN. RAPHAELIS, COMITIS
DE LESZNO LESZCZINSKY,
Palatini Lencicienſis, Majoris Poloniæ Generalis &c. &c.
DYNASTIÆ SCHMIGELIENSIS ADMINISTRATORIS
longè meritisſimi,
Cultoris quondam Montium & Fodinarum Ilkuſienſium
maximè induſtrii,
Inq; laudabili hoc Honoris & Functionum ſtadiô
ANNÔ Orbis redemti M. DC. XCVI.
Ætatis autem ſuæ LX.
Repentinâ,
Sed
Placidâ & beatâ morte d. V. Februarii
intercepti,
&
Inſequente die XIV. ejusd. Menſis
honorificis
Honorificentisſimæ Sepulturæ ritibus
SCHMIGELII
condecorati,
Ultimô hôc pietatis & obſervantiæ officiô
proſequi voluit, debuit
RENFTELIANI Nominis & Stemmatis
Solduriâ Lege
Obſervantisſimus Cultor

CHRISTOPHORUS HENELIUS,
Scholæ Frauſtad. p. t. Rector.

LESNÆ Imprim: MICHAEL BUK.

Sunt aliquid Manes, quanquam nihil eſſe putantur
A multis; aliquid etiam ſunt Somnia noſtra,
Quamvis non omni ſint omnia Somnia quiddam.
Eſſe tamen quiddam, nec certè fallere ſemper.
Eventû illa ſuô, verùm & prædicere vera;
Hoc fuerit pronum ſanè & proclive probatû;
Liberô in Imperiô ſi mens quoq; libera, Lingua
Libera, ſi crena & vena eſt quoq; libera vati.
Nox erat, & tardus verſabat plauſtra Bootes,
Ac homines dulci perflabant ore ſoporem;
Cùm mihi Pieriô reſidere viderer in antrô,
Non procul Aſcreæ quà perfluit humor aquai,
Verba Sophoclæo gradientia ferre cothurnô,
Atq; Poëtarum calefacta refingere metris:
Pallida Mors nunquam tragicis ſaturanda triumphis,
Tetra videns, minitansq; caput redimita tenebris,
Neſcio quem ſecum abductum raptumq; tenebat
Hâc de Sarmaticâ noſtrâ tellure Colonum
SERMONIBUS charum, meritis virtuteq; clarum.
Ponè ſequebatur Charitum lectiſſima Triga,
Quæ bonitate pares & ſemper amore fuêrunt:
Ibat & annales complens mœſtiſſima Clio
Et ſeriem texens vitæ & Virtutis Elenchum:
Ibat & in cunctis mœrens Elegia capillis
Dilaniata comas & pullô Syrmate cincta: Ibat

Ibat & effusè flebat lacrymisq; fluebat
Candor & Integritas, queis, dum fuit, Ille litârat
Obstupeo, ut nox me Somnusq; reliquit, & eheu!
Seria facta quidem video mihi Somnia visa,
Et mœrore etiam, lessû, planctûq; quiritor.
Scilicet ante diem rumore refertur acerbô
Supremum subiisse diem (vah tristia Fata!)
Ac obitû placidô raptus vitalibus auris
RENFTELIUS, noti & celebris Vir Nominis Ille,
Vir, quô non melior, Vir dignus Nestoris annis,
Quem meritò jam nunc doleas, Causamq; doloris
Relliquisse Bono cuivis fatearis & Æquo.
Gessit is incoctum generosô pectus Honestô,
Deliciumq; fuit terræ Magnatibus olim,
Destina deînde Suis, Urbis Pharus enthea rebus,
Præsidium, Columen, Decus & Solamen Amicis.
Hunc non ampla Tyche solùm decoravit abundè
Omnigenisq; Bonis Donisq; instruxit & auxit:
Sed Virtus etiam claris distincta Pyropis
Nobilitare simul visa est, celôq; locare.
Patria virtutem cognovit, & extera terra
Mirata, & Meritis Ejus se grata fatetur
Mirificè cultam collustratamq; fuisse:
Utraq; commemorat in se magmenta favoris
Plurima congesti, quin & Benefacta recenset
Et sua percepta ex Illius Commoda Curis.
Sensit idem Christi collecta Ecclesia crebrò:
Per quos lecta fuit, Mystæ sensêre verendi:

 Sensit

Senſit idem nutans Reſpublica, Civica ſenſit
Utilitas, Res priva quoq; id perſenſit amanter;
Ejus ſenſit opem, dum vixit, publicus Uſus,
Et Chorus atq; Torus; quivis lætatus in Illô.
Maxima pars tamen His eſt propria viſa manere,
Queîs datus Automedon fuerat Tiphysq; BEATUS,
Atq; præeſſe quidem verùm & prodeſſe ſtudebat.
Sed qui magnus erat, qui commodus Omnibus antè,
Magnus & aureolus properè jam deſiit eſſe
Et famâ plenus, meritis & plenus honore
Sarmaticas noſtras terras in morte reliquit.
Morte reliquit Humum, quem tot Suſpiria cordis
Vivere millecuplis precibus petiêre modisque;
Quem lacrymis etiam fuſis retinere ſtudebat
Nobilis illa Trias Natorum, congener Hæres
Nominis atq; ſimul patriæ Virtutis ad aſſem;
Et quem fomentis TEUPIZIA clara ſategit
MATRONA auxiliô & curâ revocare fideli;
Ille obit, aut abit, ac ſuperas evadit ad Arces,
Et noſtras vanas Spes monſtrat & irrita Vota.
Sic adeò non Fata Fides, non Gentis Honeſtas,
Non Candor, non Mens cultrix protelat Olympi!
Nec Pietas, nec ſancta Themis, nec rebus agendis
Fervor in Officii commiſſi partibus omnis
[Primus ut ad curas, â Curis Ultimus, iret
RENFTELIUS, quas Huîc dabat auctrix Functio Curæ]
Imperium mortis potuêre inhibere potentis.
Quid multis? Commune Bonum, commune Bo-
norum De-

Delicium, quin & Magnatum magna Voluptas,
Quod fuit Ille, quoad fuit & ſuperavit in Orbe,
Exceſſit noſtris oculis, amplexibus, Oris.
Hôc Unô quoniam tantum fuit ergò Theatrum
Amiſſum, veſtras etiam hîc agnoſcite partes,
Queis Phœbus dedit has ex æquô noſcere, Cuncti:
Flebile ſupremæ pietatis munus obite,
Virtutiq; SITI digniſſima ſolvite Juſta.
Vos, inquam, triſtes, adoperti tempora vittis,
Palladii ite Chori, modulatos edite Leſsûs,
RENFTELIO exequias pulli, quod promeret, ite!
Ite, Urnæ lacrymas, Cineri date Lilia plena,
Atq; vovete: Levis ſit Huic humus, & brevis Urna,
Afflet & usq; Crocos Ipſi, ſuffundat Amomum!
En Candor præit ipſe, præit pia Triga Sororum
Et quæ ſuccedunt his Numina Sancta gregatim,
RENFTELIO exequias meditantur cuncta parare.
Flent nervi, Citharæ flent omnes, Omnia lugent;
Omnia pallor habet, nigreſcunt omnia planctû,
Omnia luctiſonis reſonant his Pegmata verbis:
O crudele nimis Fatum, Parcamq; ſeveram,
Quæ nullis Meritis parcis, nulliq; Virorum;
Imperiôq; tuô te fortè carere putabas,
RENFTELIUM ſi non quoq; vi ſubduceres orbi!
Ecquis tantarum te fidentiſſima rerum
SCHMIGELIUM & magnas Ædes quoq; juſſit adire
Magnatis Regni noſtri, Comitisq; celebris,
RENFTELIOq; tuas dextras imponere Noſtro?
Jacti-

Jactitat in vitâ robustum Ganeo corpus,
Et vires iterum Mirmillo sæpè periclo
Objectat, salvus tamen indemnisq; recedit:
Noster at invisô tàm Mortis Acore repentè
Concidit, ac Comitis succumbit in Ædibus ipsis,
Ac priùs occumbit, quàm decubuisse feratur,
Nec desiderium nobis nisi triste relinquit?
O festina Dies, atris signanda lapillis:
O mors immitis, quæ Spes intercipis omnes!
Vellem ego: Sed reprimo me, nec tibi pluribus insto;
Præcipuè meminens ubi sum, quòd, quicquid agatur,
Non mortis lubitû, verùm statuente Jehovâ
Fiat & obtingat nobis, statuatur, agatur.
Ergò haud flere juvat, variisq; vacare Qverelis,
Aut madidas fluidasq; genas discindere velle
Aut lessû planctûq; merô revocare BEATUM.
Quem Mors sæva tulit, Sors illum prospera nunquam,
Nunquam manantum lacrymarum limpidus Imber,
Vitæ huîc restituet facietve, ut Spiritus ille
In Cineres redeat mutos, istosq; pererret.
Non opis est nostræ, quòd vitam hanc vivimus orbe;
Quæ datur, â Vitæ Vitâ datur, atq; vicissim,
Cùm libet atq; placet, placidè resecatur ab Illâ;
Et resecatur eò, quò demum intermina prorsus
Succedant veræ & constantis Gaudia vitæ,
Lux & amœna Salus, Requies & Hygea perennis.
Queîs quia RENFTELIUS Noster quoq; morte potitus,
Intendent oculos huc Nati; huc lumina vertent
Omnes

Omnes, quos arctat vel copula Sanguinis arcta,
Vel fidei innectit gluten, vel deniq; junxit
Usus amicitiæ FUNCTO: ac hôc nomine demum
Tristitiæ finem statuent, lacrymisq; quiescent,
Ad satiem FUNUS quibus est hucusq; rigatum,
Inq; DEO solô Sortem, rem, spemq; reponent,
Qui, quod Eis rapuit, præstat vel solus & unus.
Illud ut obtineant, Ipsæ prodire videntur
Musæ iterum, finemq; suis imponere Threnis,
Atq; monere alios, modus imponatur iisdem:
Prodit & Eusebie, cui FUNCTUS corda dicârat,
Ac luctûs agmen tandem clausura profatur:
Desine tristitiæ tandem pullata caterva;
Desine mœroris; Cultor meus axe triumphat,
Omnibus exemtus, quibus orbis abundat, Acerbis!
Non nego; Talis erat, qui, si per fata stetisset,
Et Regnum hocce meum decorasset, & Urbis & Or-
Invigilaturus decori cum laude fuisset. (bis
At verò invidit vestræ hoc Decus Atropos Urbi,
Rursus & eripuit Vobis post gaudia curta.
Dum fugit Ille tamen, fugit & Mala querquera quæ-
Quæ mundo infelix portendit ab arbore bubo: (vis
E cœnô accelerat Celo, quò Luce perenni
Circumfundendus sit ibi novus Ætheris Hospes.
Quare, ô Vos Queruli, mutate in jubila planctum,
Atq; novo Civi Celorum assurgite plausu!
Vivite celesti Vitæ, Vitamq; Viamq;
Consecrate Polo, date pectora fisa Jehovæ,
Qui vestræ Sorti prudens moderabitur Idem.

Itis

Itis in exemplum? Vobis præstabit & Illud
RENFTELIUS meus hic, cujus vestigia clara,
Virtutis stadiô studiôq; relicta, decenter
Vobis atq; Bono cuivis commendo legenda.
Dixerat: atq; statim Tumulum Cultoris adivit
Ac Urnæ talem mihi visum inscripsit Honorem:
RENFTELIUS situs hìc Lumen Columenq; Virorum,
Cujus nulla potest propè laus par laudibus esse!
Lux Is mœstorum, Gentis Decus, Urbis Asylum,
Flos & præsidium fuit Is, nulliq; secundus
Ingeniô, Virtute, Fide, Pietate, Labore.
Cui, quoniam populo mitis fuit, omnibus æqvus,
Cognatis Patriæq; bonus Vir, Commodus Urbi,
Obtigit & miti ac placidâ obdormiscere morte,
Et non tàm morier, quàm de Statione migrare,
Quam COMES Illustris quondam concesserat Ipsi,
Cuî se, Cuîq; fidem Meus hic devoverat omnem.
At qvamvis abiit, tamen haud obiisse putandus
RENFTELIUS; melior quia pars, quæ debita celis,
Vivit apud Superos, Nomen laudesq; Beati
Fama celebrat anus: namq; hæc sunt Præmia Tanti!
Et sic parta qvies Defuncto deniq; vera,
Quod lætos plausûs, & jubila poscit Amantûm:
At vivis, quibus Orbis adhuc est æquor arandum,
Indulgens Numen felicia Sidera monstret,
Influxû quorum surgant & Luce perenni,
Ac tandem ad Portum faustè deducat Eosdem,
Quò nunc indubii nôrunt venisse Parentem.

* * * * * *
* * *